

[Stærmosé.]

Hr. Hans Thyge Jacobsen, saa vidt jeg hørte det, gjorde. Vi ser saadan paa denne Sag, at det er meget sent, vi kommer til denne glædelige Forbedring af de gamles og Invalidernes Kaar. Vi burde i Virkeligheden, om ikke før saa dog i alt Fald inden vi skiltes i 1943, have kunnet gennemføre nogle Forbedringer for de gamle og Invaliderne, saa at de vilde have haft Mulighed for at klare sig meget bedre gennem Krigsaarene, end de har kunnet gøre det nu. Derved er der jo ikke saa meget at gøre, men naar vi tænker paa denne Baggrund, saa staar det for os saadan, at selv om der har været ekstraordinære Tillæg til Alders- og Invalidere, selv om der har været to Eengangsbevillinger, vil vi meget gerne ved denne foreløbige Forbedring, i denne foreløbige Lov, som vi er enige med Socialdemokraterne i at kalde den foreliggende Lovgivning, strække os lidt videre, end man er blevet enig om det fra Flertallets Side. Til de Betragtninger, som jeg her i al Almindelighed gør gældende, maa' jeg imidlertid fremføre nogle enkelte Undtagelser.

De første Ændringsforslag, som er stillet, baade fra socialdemokratisk Side og fra kommunistisk Side, drejer sig om Aldersgrænserne. I det korte Indlæg, jeg havde Lejlighed til at fremsætte ved Sagens første Behandling, nævnte jeg, at vi paa dette Omraade i vor Gruppe var enige med Arbejds- og Socialministeren. Bag vort Syn paa denne Sag ligger Vurderingen af Udviklingen paa det danske Arbejdsmarked i den Fremtid, som vi nu har Pligt til at overse paa en saadan Maade, at dette Overblik kan tjene til nogle forholdsvis fornuftige Dispositioner.

Situationen paa det danske Arbejdsmarked — og det er jo den produktive Indsats, der vil blive afgørende for den samlede Nationalindkomst, hele det danske Samfunds Præstation vil blive afgørende for, paa hvilken Maade vi vil være i Stand til at sørge for de gamle og Invaliderne — vil i de kommende Aar blive meget kritisk. Det er allerede paapeget af andre ærede Ordførere — jeg har ogsaa selv haft Lejlighed til at understrege det i anden Forbindelse —, at vi nu gaar ind i en forholdsvis lang Periode, hvor Udbudet af yngre Arbejdskraft vil være stationært eller endog nedadgaende, og vi kommer ogsaa meget hurtigt nu — jeg vil vove at forudsige, at det sker i Løbet af et halvt Aars Tid — til at staa over for nogle Tilbud udefra, Udvandringstilbud, navnlig fra New Zealand og Australien, som for mange af

vore unge vil være meget mere tillokkende, end de maaske vil vise sig at være i Virkeligheden. Det danske Arbejdsmarkedes produktive Grupper bliver udsat for et Dræn, og ogsaa af den Grund kunde der være Fornuft i at hæve den Aldersgrænse, som for en Del Aar tilbage blev sænket fra 65 til 60 Aar af beskæftigelsesmæssige Grunde, op til 65 Aar igen. Vi er meget godt tilfredse med, at dette nu sker i det foreliggende Lovforslag, og med at man bibeholder 60 Aars Aldersgrænsen for enlige Kvinder.

Det er ud fra saadanne Betragtninger — der kunde fremføres flere andre, men dette er de væsentlige —, at vi vil stemme imod Ændringsforslagene under Nr. 1, 2, 3 og 4.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 5 ønsker jeg at udtale, at vi maaske nok kunde finde Grundtanken i dette kommunistiske Forslag tiltalende, men da der nu foreligger Oplysning om, at Invalidelovgivningen skal gøres til Genstand for en nærmere Undersøgelse i en Kommission, og da vi yderligere har den Bemærkning at gøre til Ændringsforslaget, at Formuleringen synes os noget løs og lidet tjenlig som et forsvarligt Grundlag for Administrationen, vil vi ikke stemme for det.

Med Hensyn til Aftrapningen vil vi erklære os enige med det socialdemokratiske Mindretals Synspunkter. Der er i Betænkningen givet en nogenlunde udførlig Begrundelse for Anvendelse af Aftrapningstallene 100, 88 og 74 i Stedet for Ministerens Tal, 100, 85 og 72. Vi kan naturligvis heller ikke andet end skønne over, hvad der vil være det rigtigste, og det forekommer os her, at de socialdemokratiske Tal er de mest velbegrundede. Derfor vil vi stemme for Ændringsforslag Nr. 7, der foreslaar Grundbeløbene fastsat paa Basis af disse Tal, og for de andre Ændringer, hvor Sætserne er foreslaaet noget forhøjet med Udgangspunkt i disse Aftrapningstal.

Ændringsforslag Nr. 6, der er stillet af Danmarks kommunistiske Parti, stemmer vi imod, idet vi med Hensyn til Stk. 1 maa hævde Berettigelsen af en Aftrapning og med Hensyn til Stk. 2, at der allerede bestaar Mulighed for Ydelse af Efterrente ved en Ægtefælles Død.

Ændringsforslag Nr. 8, stillet af Ministeren og tiltraadt af et Flertal, vil vi stemme for, saafremt Ændringsforslag Nr. 7 skulde blive forkastet.

De kommunistiske Overbud i Ændringsforslagene Nr. 12 og 13 kan vi ikke stemme for.

Vi vil stemme for Ændringsforslag Nr. 14, stillet af Ministeren, og vi udtrykker her